7 „REPRIZE“ DIN

Povestea boxului românesc

În seara zilei de 11 martie 1835, sala Teatrului de varietăți din Iași se dovedise neîncăpătoare pentru cei dornici să vadă spectacolul anunțat de trupa italienilor Gugliardi și Luzzato. Cîte neasemuite minunății nu li s-au înfățișat atunci pe scenă ! Dar dintre toate, nimic nu i-a uimit mai mult decît „închipuirea de lupte (ale) anticilor gladiatori și pugilatori“.

Și totuși, pentru ieșeni, lupta cu pumnii nu putea constitui o noutate ; poate, cel mult, stilul ei... antic ! Chiar măritul lor domn, enciclopedicul cărturar Dimitrie Cantemir, descriind cu un veac mai înainte „năravurile moldovenilor“, afirma că folosesc pumnii pentru a „astupa gura semeață a potrivnicului“.

Dar nici spectacolul oferit de Gugliardi și Luzzato, și nici „năravurile moldovenilor“, nu însemnau box. De altfel, nici măcar cuvîntul nu fusese pronunțat. O va face pentru prima dată...

...„PELEGRINUL TRANSILVAN“

Il chema în realitate Ion Codru Drăgușanu, dar chiar el însuși își spusese „Pelegrinul transilvan“ în titlul acelor „epistole scrise din țări străine unui amic în patrie, de la anul 1835 pînă la inclusive 1848“. Ajuns la Londra în 1840, vizitează printre altele și celebrul „Box-Hall“. „Acolo, o specie de gladiatori anglii se luptau cu pumnul, față în față, silindu-se a se lovi peste nas și în foale“. Sentimental, I. Codru Drăgușanu a preferat să părăsească „Box-Hall“-ul. Cronicar conștiincios, notează însă că „angliilor le place astfel de luptă barbară și bat din miini, ba încă se rămășesc pentru luptătorii de predilecție“. Deci, în terminologia de azi : aplauze și Prono-box !

CÎND PUBLICUL VREA „SPECTACOL“

La începutul acestui secol, mulți dintre studenții români aflați la Paris, iau contact cu boxul. Unul dintre ei, Mihail Condrus, intrînd într-o zi din curiozitate în sala „Maitrot“ (unde se antrenau Georges Carpentier și Harry Lewis), a atras atenția prin statura sa și s-a văzut... pus la încercare. „După trei luni de zile, se prăvăleau sub pumnii mei cei mai consacrați profesioniști. La 82 kg., mă comportam ca un cocoș și loveam năprasnic“. Condrus n-a acceptat să devină profesionist dar, în timpul vacanțelor, pleca în sudul Franței, făcînd turnee de propagandă pugilistică împreună cu un alt student român, Niculescu Ianca. Acesta boxa și el sub diferite pseudonime : Gomez, Vancouver etc., pe care le „împrumuta“ Condrus cînd adversarii se anunțau prea puternici pentru Ianca. Publicul de acum o jumătate de veac nu se mulțumea însă cu meciuri „obișnuite“, dorind spectacole demne de o coridă, cu sînge, dinți rupți etc. Pentru a-i satisface pe spectatori, se apela atunci la talentele actoricești ale bucătarului care îi însoțea, un oarecare Bonall.

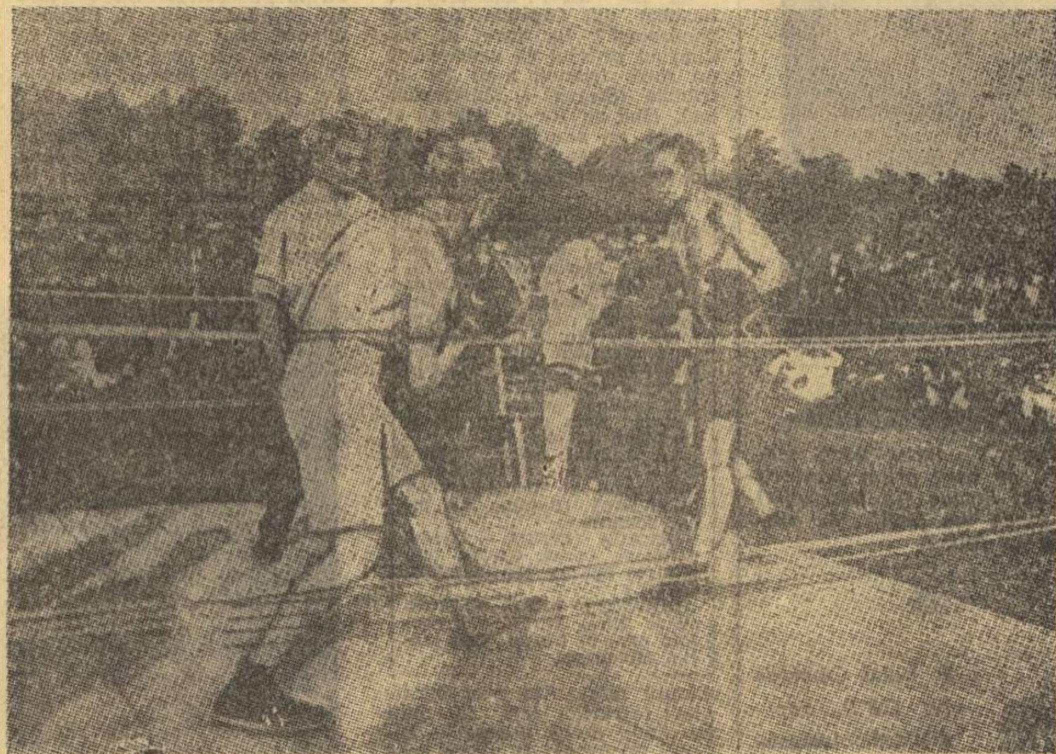
Acesta, „lua în gură o bucățică de carmin învelit în foiță de țigare și un cățel de usturoi. La primul pumn mai serios, Bonall spărgea cu dinții „pilula“ și... sîngele se revărsa șiroaie. La a doua lovitură, cățelul de usturoi îi sărea la distanță din gură, pentru ca puțin după aceea, candidul Bonall să se întindă pe pămînt, k.o. !“

Lăsînd la o parte „regia“ unor asemenea turnee, trebuie însă arătat că același Niculescu Ianca a fost organizatorul primelor demonstrații de box susținute de irlandezul O'Mara, francezul Martuin, negrul Bill Kid Gordon etc. în Bucureștiul primilor ani ai noului secol. Iar Mihail Condrus a fost primul antrenor-voluntar al primei grupări pugilistice din Capitală, „Boxing-Club“ (1920).

PRIMELE CAMPIONATE NAȚIONALE

„Hotărît lucru — scrie „Ecoul sportiv“, comentînd prima ediție a campionatelor naționale (1923) — boxul devine pe zi ce trece mai interesant pentru publicul Capitalei. Era și normal ca finalele să atragă un public numeros, mai ales după vestea eliminării unor boxeri cunoscuți, printre care și Georgescu-Pălămidă, învins de Dumitrescu-Virtej.

La muscă, A. Pompiliu-Eliade și Gabriel Teohari oferă cea mai spectaculoasă și echilibrată partidă. Atît de echilibrată, încît pentru a putea decide învingătorul, juriul „a mai acordat o repriză în plus“, pe lingă obișnuitele 6 de cîte 2 minute ! Reușind cîteva „croșeuri la maxilar“, Pompiliu-Eliade obține victoria. La cocoș, titlul i-a revenit lui Izzy Lazare ; unele publicații susțin însă că el nu avea drept de participare la campionate fiind cetățean străin (deși la regionale fusese acceptat drept campion la muscă, iar fratele său, Charles, la pană !). Cam greu de lămurit lucrurile după aproape 50 de ani ! La pană, Eugen Vasilescu a dispus la puncte de Jean Dezideriu, într-o finală care „a amuzat publicul. Într-adevăr, cei doi adversari fiind începători, își trăgeau pumni la voia întîmplării !“ Datorită neprezentării lui V. Pesione, „Chirilă Dan a fost declarat campion la ușoară fără luptă finală“. Titlul la semimijlocie i-a revenit așteptat, lui Chirilă Dan, deși adversarul său, Vasile Baciu, a arătat „o știință străluciță“ în lupta de aproape. La mijlocie, Dumitrescu-Virtej cîștigă titlul „fără adversar, Constantin Vîlsan fiind bolnav“. De remarcat că în semifinale, Dumitrescu-Virtej „administrase“ singurului boxer provincial, orădeanul Vasilescu, un k.o. de... 3 minute ! La semigrea, finala a opus lui Dumitru Teică pe Vasilescu. „Cei doi adversari înțelegîndu-se probabil înainte de partidă“ au făcut dovada unei „lipse de combativitate jignitoare pentru public“. Juriul avertizîndu-i, „Vasilescu, ofensat de aceste observații, abandonează. Meciul nepuțîndu-se termina, nu va exista campion.“ Și totuși, ulterior, dacă nu federația, cel puțin ziariștii îl vor considera campion pe Teică. La categoria grea n-au fost prezenți „partanții“.

Un meci de exhibiție între Drăgușanu (stînga) și Berceanu

O GALĂ ÎN PROVINCIE

Numeroase orașe provinciale (Cluj, Constanța, Galați, Brăila, Oradea, Ploiești, Timișoara etc.) încep să găzduiască gale de box, la care sînt invitați și boxeri străini, de ale căror titluri nu garantăm însă !...

Să ne oprim pentru o seară — 10 februarie 1924 — în sala „Belle Vue“ din Craiova, unde erau programate 3 „mari meciuri“ cu 3 campioni străini și 3 „străluciți boxeri români“. În prima întîlnire, C. Vîlsan îl învinge la puncte pe maghiarul H. Mazteka, care „la cea mai mică amenințare a adversarului ocolea arena de 10 ori, așa că Vîlsan care sta numai în mijlocul ringului, nu avea altceva de făcut decît să-l întîmpine cu knock-uri, zăpăcindu-l, întocmai ca (pe) un cal priponit la un țăruș.“ În al doilea meci, campionul austriac K. Tomatzy este învins prin k.o. în numai 40 de secunde de C. Dîrlău. În ultima întîlnire, campionul german H. Schmit pornește hotărît la atac, dar D. Teică îi „aplică o lovitură grozavă în abdomen, trimițîndu-l în frînghii“. Îndemnat de arbitru, englezul Lington și de antrenorul Petre Alexandrescu, membru al juriului, Teică își lovește în continuare adversarul. Publicul protestează. „Dl. Alexandrescu se ridică în picioare (și) vorbește publicului că deoarece arbitrul aprobă aceste procedee, publicul, care nu cunoaște boxul, nu trebuie să se amestece.“

„DEFI“-URILE DE ODINIOARĂ...

Era în tradiția acelor ani ca, fie cu prilejul unei gale, fie prin intermediul presei, boxerii să-și adreseze „defi“-uri, a căror refuzare păta onoarea celor în cauză ! Aceste „provocări“ publice cuprindeau o abundență de superlative la adresa adversarilor, amintind de ceremonioasele saluturi pe care le schimbau cavalerii medievali înaintea turnirului. Cel mai celebru „defi“ colectiv a fost cel adresat de boxerii de la „Romcomit“ celor de la „Tir“, care l-au primit mulțumind pentru onoarea făcută !

Gala a avut loc la 27 septembrie 1924 și a trezit atîta interes încît a fost confundată ulterior cu... prima ediție a campionatelor naționale, care de fapt se disputase în 1923 (în 1924 nici nu s-au disputat decît campionatele regionale) ! Un singur „provocat“ nu s-a prezentat : Dumitrescu-Virtej. Interesant este însă că refuzul lui de a răspunde pe ring, la data fixată, provocării lui Umberto Lancia, a primit și o sancțiune oficială, Comisia centrală suspendîndu-l pe 3 luni.

EPOCA ROMANTICĂ IA SFÎRȘIT !

În perioada 1925-1926 duelul dintre adepții amatorismului „pur“ și cei ai oficializării profesionismului în box, ia amploare. Prima confirmare oficială a existenței profesionismului în boxul nostru este datată ca urmare a întîlnirii pe care Dumitru Teică a susținut-o la 15 noiembrie 1924, la circul „Sidoli“, cu luptătorul profesionist Vittorio Ecuatore, fost partener de antrenament al campionului european de categorie grea, boxerul italian Ermilio Spalla. Victoria revenise lui Teică, deși acesta a suportat handicapul a „20 kg greutate, un cap înălțime și peste 10 cm alonjă“. Succesul lui Teică a bucurat pe toți iubitorii sportului cu mănuși, dar întîlnirea disputată „într-un țarc de o singură frînghie prinsă de patru bețe văruite pe care le țineau cu picioarele patru oameni de serviciu“, călca vădit legile amatorismului. Comisia centrală îl declară profesionist pe cel vinovat. La 1 martie 1925 se pun „bazele primului cerc al boxerilor profesioniști“, iar un an mai tîrziu, la 22 martie 1926, ia oficial naștere Federația română de box. Din acest moment, pugilismul autohton va avea două foruri de conducere : Comisia centrală de box — pentru amatori, și F.R.B. — pentru profesioniști. Din 1930 cele două organisme se unesc sub denumirea de Federațiunea română de box. Începe o altă epocă din istoria boxului românesc. Cea romantică luase de mult sfîrșit...

Dorin ȘTEFLEA

Un gest și o fotografie!

Am primit la redacție o scrisoare. Căutînd printre amintirile sale sportive, semnatarul ei, antrenorul de atletism Virgil Ștefănescu din Rădăuți, a găsit fotografia pe care o publicăm alăturat și care îi fusese dăruită cu mulți ani în urmă de antrenorul de box Gh. Florea. „Dar din dar, se face rai !“, spune o zicală și tov. V. Ștefănescu o concretizează dăruind cu plăcere această fotografie Muzeului național al sportului.

În centrul fotografiei de acum peste trei decenii, celebrul Gogea Mitu, mai întîi „fenomen“ al bîlciurilor, iar mai tîrziu candidat la greaua carieră de boxer profesionist. Nu a reușit niciodată să obțină o performanță de răsunet, murind la puțin timp după apariția sa pe ring, dar numele său devenise cunoscut tuturor datorită staturii sale de veritabil uriaș. Pentru a vă convinge, priviți-l pe boxerul din stînga sa care, pentru a-l... ajunge, s-a suit pe un gard. Și el nu-i altul decît fostul campion profesionist la toate categoriile, Moți Spakov! În schimb, Nelu Oprescu și Dinu Mihail, nu-i ajungeau nici măcar pînă la umăr celui care era într-adevăr, un... Gogea — Mite om !

Cronica sferturilor de veac

...Cînd bunicii făceau sport!

OCTOMBRIE

1870 UN CONCURS ORIGINAL ! — Ziarul „Românul“ din 14 Brumărel (octombrie) ne oferă cîteva amănunte despre „concursul de pluguri al județului Ilfov“ care a avut loc cu prilejul serbării de sfîrșit de an a Școlii de agricultură și silvicultură de la Herăstrău.

„Concurenții, cu vitele înjugate și cu plugurile gata de a pătrunde în brazdă, așteptau cu nerăbdare să intre în luptă. În sfîrșit prin trompetă s-a dat semnalul plecării. Spectacolul era admirabil : deodată cîmpia a fost inundată de acești bravi luptători. Publicul era transportat văzînd pe bravii noștri țărani cu brațele lor vînoase că, neobosiți de atîta muncă, vin cu toată plăcerea ca să se lupte între dînșii“. Învingătorii au defilat „cu muzica în frunte“ !

1895 PE VELODROMUL PUCHER, au avut loc la 1 octombrie „mari alergări de biciclete și pedestre“. Cu deosebită atenție a fost urmărită cursa de biciclete („roate înalte“), care „fiind pînă acum unica în felul ei, a plăcut foarte mult numerosului public aflat prezent“.

Dar și mai mult entuziasm a trezit întrecerea de tandemuri și triplete. „Această cursă fiind una din cele mai grele și mai periculoase a reușit pe deplin cu tot pericolul în care se aflau curajoșii conducători ai tripletului la viraje“.

În duminica următoare, imaginația organizatorilor a programat și „alergări de biciclete cu mers îndărăt și cu obstacole“ ! Ori cît de surprinși ați fi, n-au lipsit „partanții“ ! Victoria în ambele curse a revenit lui I. Schöning. („Adevărul“ din 4 și 19 octombrie 1895).

1920 NECAZUL LUI MĂRĂSCU ! În „Cupa Tenis Club“ la rugby, „Stadiul (Român), pus în eșec, nu a putut să înlăture meciul nul cu un Sport Studențesc descompletat. Bietul Mărăscu (nn. : căpitanul „stadiștilor“) necăjit, protesta neînțelegînd un lucru foarte simplu și anume că Stadiul nu cunoștea destul jocul ca să se reculeagă și să pună puțină ordine în ieșirile dezordonate ale Sportului care, intenționat sau nu, sabota partida. (...) Printre rîndurile rărite ale studenților s-au detașat în special (Octav) Luchide, Teodorescu, (M.) Ghermănescu și K. Dumitrescu, dar vai !, este vorba de o echipă de asociație“ !

(„Viața sportivă“ nr. 1—2 din 1920)

1945 „CAMPIONATUL BUCUREȘTIULUI ÎNCEPE, după multe amînări, azi după amiază (nn. : 13 octombrie 1945). Începe campionatul celor 8 echipe, incontestabil cele mai bune ale Capitalei, într-o categorie (nn. : „onoare“) care amintește de vremurile romantice ale fotbalului bucureștean“. Astfel anunța „Sportul popular“ din 13 octombrie 1945 debutul primei mari competiții fotbalistice bucureștene de după 23 August 1944...

În prima etapă, Universitatea București (fostă Sportul Studențesc), „a făcut un joc de clasele primare și... Sparta a învins cu 6—1 (4—0)“, dînd astfel ocazie lui Gică Popescu să devină „regele golurilor“, datorită celor 4 puncte marcate în prima etapă !

(Citate din „Sportul popular“ din 14 și 16 octombrie 1945).

CONSTRUCȚII SPORTIVE

Acum cîțiva ani, într-un almanah „Scînteia“, *Ascanio Damian*, renumit ca arhitect și în tinerețe consacrat jucător de rugby, alegea dintre construcțiile lumii pe cele mai importante. Între ele era amintit la loc de cinste, prin proporții și stil, complexul olimpic de la Tokio.

Stadioanele secolului nostru au fost numite încă mai de mult de către scriitorul *Emanoil Bucuța*, în revista *„BOABE DE GRÎU“*, *temple moderne*, în care credincioșii — milioane — se roagă zeilor sportului.

Aceste temple sînt diferite, după zeul căruia îi sînt închinate. În antichitate în Elada, la Olimpia și Delfi, se desfășurau cu ritualuri și tradiții de secole, Jocurile în cinstea lui Zeus și Apolo.

Imperiul roman, mare prin întindere, fast și glorie denaturează Jocurile, spiritul lor olimpic, dar crește uriaș numărul spectatorilor în arenă. (Coloseum sec. I e.n., 80—100 000, Circus Maximus, timpul lui Nero 200—250 000).

În timpurile moderne, zeul zeilor sportivi fiind, firește, fotbalul, lui i s-au ridicat cele mai mari temple. Cel mai vast și adorat, *Maracana* (Rio de Janeiro, 190 000 de locuri).

Îl urmează, ca număr de spectatori, două stadioane : *Glasgow* (Scoția) pentru fotbal și rugby (împăcare între cele două mingi de forme diferite) și *Bernabeu* (Spania). Primul cu 150 000 de locuri. Cel de al doilea, cu 120 000.

Dar nu numai fotbalul sau rugbyul pot fi privite și admirate de 100 000 de spectatori. Darnicele săptămîni atletice ale Jocurilor Olimpice strîng frematător spectatorii unui întreg oraș modern de 100 000 de oameni.

Și acum un popas în lumea sporturilor de iarnă. La Holmenkolen, în Norvegia, concursurile de sărituri la trambulină, pot fi urmărite de 80 000 de spectatori în tribune.

Pînă acum, vedeți am fost în aer liber, cum se spune puțin cam impropriu, pe stadioane și într-o tribună de sărituri. Să pășim uluiți, în marea sală

Lumea recordurilor

de la Houston oraș consacrat în lumea modernă a științei. De ce uluiți ? — veți spune. Pentru că această sală nu seamănă nici cu *Madison Square Garden* (30 000 de locuri), nici cu *Innsbruck, Dortmund, Grenoble* (fiecare cam 20 000 locuri). Ea are capacitatea tuturor acestor săli la un loc. 66 000 de locuri !

Dar, poate sînteți un pasionat al înotului și vreți ca mulți spectatori ca și dv., să fie adunați în același timp în tribună. În acest caz trebuie să mergeți la Tokio. Aici, în bazinul olimpic, pot urmări întrecerile 12—15 000 de spectatori.

Ne-a mai rămas un sport drag, care din cauza spațiului prea restrîns și a mingii sale mici, nu poate fi urmărit în marile stadioane. Este vorba de tenis și bineînțeles, de Wimbledon. Aici sînt două terenuri centrale, din care unul cu 15 000 de locuri, 16 terenuri cu zgură și 6 cu bitum. Recordul de spectatori la concursurile din anul 1967 (a 81-a ediție) a fost de 301 500 persoane.

Firește că pe glob sînt zeci de stadioane interesante, pitorești, celebre prin numele și tradiția lor. Noi nu le-am prezentat decît pe acelea care sînt recordmane ca număr de spectatori pentru sportul lor specific.

VIRGIL LUDU

ÎN LIBRĂRII :

„50 DE ANI DE SPORT LA I.M.F. BUCUREȘTI“

În aceste zile festive pentru clubul sportiv „Medicina“ București — care-și aniversează jumătate de secol de la înființare — Editura „Stadion“ oferă publicului cititor un binevenit letopiseț al sportului în perimetrul clubului amintit, „hronic“ al cărui titlu coincide cu cel al prezentei recenzii...

Cartea — de mari dimensiuni (200 și ceva de pagini !) — reprezintă materializarea unor îndelungi căutări ale catedrei de educație fizică I.M.F., desfășurate sub conducerea celui a al cărui nume figurează pe copertă: conf. univ. Octavian Bănățan.

Monografie amplă, acoperind deopotrivă aria teoretică a educației fizice cît și pe cea strict informațională, legată de activitatea sportivă a studenților în medicină, lucrarea în discuție este jalonată de-a lungul a 5 capitole — „Relațiile dintre cadrele medicale și educația fizică“, „Educația fizică și sportul înainte de 23 August 1944“, „Activitatea sportivă la Facultatea de medicină după 23 August 1944“, „Educația fizică și sportul în Institutul de medicină și farmacie (1948—1970)“, „Activitatea secțiilor pe ramuri de sport“ — beneficiind de o atentă cercetare a surselor și de un condei reportericesc neașteptat de alert.

Conținutul monografiei nu se oprește doar la datele activității sportive propriu-zise, găzduită în săli sau pe stadioane, intenția autorilor — realizată cu prisosință — fiind aceea de a prezenta aspectele acestei activități în peisajul multiplelor preocupări profesionale ale Institutului, în legătură cu aportul pe care cadrele formate la „Medicina“ l-au adus, de-a lungul a 50 de ani, la dezvoltarea sportului românesc.

În rezumat, o lucrare serioasă și utilă, fericită încununare a unor meticuloase strădanii, „fragment de reală importanță pentru o eventuală — și, vai, atît de mult așteptată ! — istorie a sportului românesc.

REP.

AVANCRONICĂ... EDITORIALĂ

Luna octombrie a fost destul de darnică cu iubitorii cărții sportive. Au văzut lumina tiparului, printre altele : *„Mexico '70. Jurnal sentimental“* de IOAN CHIRILĂ și *„Un balon rîdea în poartă“* de NEAGU RĂDULESCU, pentru iubitorii fotbalului. Pentru profesorii de educație fizică și antrenori a apărut: *„Educația fizică în liceu“* de GH. MITRA și AL. MOGOȘ, iar amatorilor de automobilism și turiștilor PETRE CRISTEA a prezentat: *„Arta de a conduce automobilul“*, iar E. GIURGIU a pregătit, în limbile română și germană, *„Sighișoara“*, un interesant și instructiv ghid turistic. Și enumerările ar putea continua.

Penultima lună a anului ne rezervă și ea cîteva lucrări interesante. Vom începe, firește, tot cu iubitorii fotbalului. După unele amînări, fortuite, în primele zile ale lui noiembrie va apărea în vitrinele librăriilor cartea *„Cronicile microbistului“* de GHEORGHE MITROI — apreciat cronicar de fotbal.

Doctorul C. OBRAȘCU a pregătit *„Accidentele în sport“*. Tot în noiembrie sînt anunțate: *„Exerciții și jocuri“* (colectiv de autori) și *„Elemente de investigație în medicina sportivă“* (colectiv). Ambele lucrări se adresează, în special, profesorilor de educație fizică și antrenorilor, totodată cărțile fiind de un real ajutor pentru cei ce au o oarecare tangență cu mișcarea sportivă. O carte deosebit de instructivă se anunță a fi *„Pedagogia“* de N.N. Ceaușescu.

răspunde Ion Poștașu

GEORGE MANOLESCU, CRAIOVA. O epigramă, pe marginea mult comentatului gol înscris de Rapid, în meciul cu Universitatea Craiova :

Deci și-n meciul cu juveții
Și-a făcut Rapidul planul.
Dacă nu au mers „băieții“,
A mers bine-n schimb...
Cîmpeanu !

GHEORGHE LUPEA, BUCUREȘTI. Rapid și Progresul s-au întîlnit în campionat de 24 de ori. De 10 ori meciurile s-au încheiat la egalitate, de 8 ori a cîștigat Rapidul și de 6 ori Progresul. Cele mai categorice victorii : Rapid — Progresul 5—0 (1963—1964). Progresul — Rapid 3—0 (1958—59). Dinamo și Steaua s-au întîlnit de mai multe ori. De 44 de ori ! 15 partide s-au terminat la egalitate, 17 au fost cîștigate de Dinamo, iar 12 de Steaua. Scorurile cele mai categorice : Dinamo — Steaua 6—2 (1951). Steaua — Dinamo 4—0 (1956). În campionatul trecut : în tur : 3—2 pentru Dinamo. În retur : 1—0 pentru... Steaua.

MARCEL POP, BUȘTENI. Jucînd cu Liverpool, în cadrul Cupei campionilor europeni (Liverpool era atunci campioana Angliei), Petrolul a pierdut cu 2—0 primul meci, susținut în deplasare. La Ploiești, însă, Petrolul a refăcut handicapul, cîștigînd cu 3—1. (În acea perioadă, în C.C.E. nu era în vigoare regula dublării golurilor înscrise pe teren străin, în caz de egalitate de puncte și de golaveraj). Scorul general fiind 3—3, s-a jucat un al treilea meci, care a fost cîștigat de Liverpool cu 2—0. Poate că ne prilejuiește și Dinamo un al treilea joc cu Liverpool... Sau, și mai bine, poate că ne... scutește de el, realizînd diferența necesară. Desigur, nu e chiar atît de simplu, dar la fotbal ai dreptul să speri pînă în minutul 90 !

GHEORGHE SMINTÎNĂ, CRAIOVA. Vă rog să mă iertați, în cazul cînd n-am reușit să deslușesc exact numele dv. Să știți însă că smîntîna este mîncarea mea preferată ! În scrisoare, ridicați problema arbitrajelor. Au ridicat-o mulți cititori, după etapa de foc de sîmbătă și duminica trecută. Ce v-aș putea răspunde, dv. și altora ? Arbitrul e suveran în timpul jocului, iar federația, la rîndul ei, e... suverană după aceea, luînd măsuri de sancționare a arbitrilor care au comis greșeli grave. În nici un caz, însă, nu poate fi voba de o decizie de rejucare a unui meci. Acceptîndu-se o astfel de idee, ar însemna ca rezultatul fiecărei partide să stea sub semnul întrebării, învinșii avînd totdeauna ceva de obiectat. În urmă cu ani, s-a ajuns la o asemenea soluție, dar, evident, ea a constituit o greșeală. Fiindcă sînteți craiovean, v-aș putea da un caz în care echipa din orașul dv. a cîștigat datorită unei flagrante greșeli de arbitraj. Vă amintiți de meciul Universitatea — Steaua, în care Oblemenco a înscris golul victoriei cu... mîna ? Nu există, de altfel, echipă care să nu fi fost, cînd beneficiara unei greșeli de arbitraj, cînd victima ei. Credeți că am putea renunța la arbitri ? Să încercăm și soluția aceasta !

ADRIAN CONTESCU, PLOIEȘTI. Corvinul (Metalul) Hunedoara a jucat în divizia A, în anul 1954, clasîndu-se pe locul 11 din 14 echipe. Apreciindu-se, însă, că salvarea ei de la retrogradare nu s-a produs în condițiuni absolut corecte, echipa a fost sancționată, fiind trecută în divizia B. Formația din Hunedoara a realizat în acel campionat cîteva performanțe remarcabile : 2—1 cu C.C.A. (!!), 3—1 cu Petrolul, 5—0 cu Jiul...

PAUL DULCE, BUCUREȘTI. Joe Louis a avut cea mai lungă „domnie“. El a fost campion mondial la toate categoriile, timp de 12 ani (1937—1949). Înfrîngerea prin K.O. suferită în fața lui Max Schmelling s-a produs înainte ca Joe Louis să cucerească titlul suprem. De asemenea, un alt eșec prin K.O., într-un meci cu Rocky Marciano, aparține unei perioade (1951), cînd Joe Louis îmbătrînit, încerca să revină în ringul de care se despărțise cu doi ani în urmă.

Ilustrații : N. CLAUDIU